

Het gat is te zwart

De nieuwe roman van Lisette van de Heg is er. *Noor* ligt sinds donderdag in de winkel. Na het succes van haar eersteling, *Mara*, die vier herdrukken beleefde, waren de verwachtingen hooggespannen. Komen ze uit?

Noor
LISETTE VAN DE HEG. UITG.
PLATEAU, BARNEVELD 2011.
316 BLZ. € 18,90

Job en Nora zijn een jong stel, gek op elkaar en op het leven. Hij kunstschilder, zij administrateur. Blij en hoopvol wachten ze op de geboorte van hun eerste kind, dat elk moment zijn komst kan aankondigen. Dan gebeurt het onvoorstelbare, iets wat altijd een ander overkomt en niet jou. Na een gezellig etentje botst een dronken rijder met zijn auto frontaal op die van Job en Noor. De gevolgen zijn desastreus. Nora is zwaar gehavend en – veel erger – de baby sterft. ‘Het gat is diep en zwart en veel te groot.’

Het leven gaat verder. Job vindt troost in zijn geloof en zijn palet. Noor keert zich af van een God die niet het wonder heeft gedaan waarvoor ze zo vurig en punctueel op de knieën heeft gelegen. De eenheid tussen de twee verdamt. Als bovendien blijkt dat de dronken dader niet wegens doodslag vervolgd zal worden, slaat de moeder zonder zoon een weg in die Job niet wil volgen: ‘Wraak. Oog om oog, heel Bijbels.’

De troostwoorden van de dominee – ‘Tranen zijn Gods diamanten’ – slaan niet aan. De man begrijpt er niets van. En als de kinderen in de kerk zingen ‘Vergeef ik een ander zijn schuld’, komt heel Noors wezen daartegen in opstand. ‘Hoe zit het met degenen die gekwetst worden, wil ik schreeuwen. God snapt toch wel dat er recht gedaan moet

worden, Hij is toch de ontwerper van het recht? Is Hij niet het recht zelf? (...) Mijn boosheid is terecht. Ja toch? Wie kan mij daarvoor veroordelen? Ik heb het recht om de dronkaard te haten, dat recht heeft hij me gegeven door te doen wat hij deed. Ik weet dat dit waar is en zal blijven, en ieder ander mag er zelf van denken wat hij vindt. De dominee inclusief.’

Jobs poging om haar terug te halen naar Gods vergevende liefde landt absoluut niet. Integendeel, steeds meer trekt ze zich terug in haar eigen wraakwereld en stoot ze haar man af.

neergang

Dat Lisette van de Heg kan schrijven, heeft ze al bewezen met *Mara*. Deze roman zet daar een vet uitroepeteken achter. Het boek is uiteraard anders. Op meer van hetzelfde zaten we ook niet te wachten en in die valkuil is de auteur niet terechtgekomen.

Lisette van de Heg

Ze beschrijft de gebeurtenissen vanuit wisselend perspectief. In korte stukken krijg je als lezer een helder beeld van wat de hoofdpersonen ervaren, denken, vinden, willen doen. Daardoor zit je heel snel in het verhaal en laat het je ook niet makkelijk los. Knap laat Van de Heg je betrokken raken bij Noors neergang en Jobs hoop annex wanhoop. Je ziet ze eigen wegen gaan, uit elkaar groeien. Is hier nog uitkomst?

Met mijn al lang overleden oma heb ik gemeen dat ze een hekel had aan sentimentele verhalen: ‘Huilboeken hoef ik niet.’ Noor valt bepaald niet in die categorie flauwe tranentrekkers. Wat niet wil zeggen dat je bij het lezen altijd droge ogen houdt. Maar dit uitstekend vertelde verhaal is echt. Zo authentiek dat Nora en Job me zelfs niet loslieten toen ik de hond ging uitlaten. Langs een normaliter vrolijk stemmende, zonnige herfstweg. Dat illustreert de klasse van de auteur. Wat mij betreft krijgt deze roman onmiddellijk een nominatie voor de christelijkeboekenprijs. ■